* * *

...А чоловік, котрий тепер мені
Ніхто, а був турботою моєю,
Рятунком найгіркіших літ моїх,—
Уже бреде як привид по задвірках,
По закутках, околицях життя,
У мороці безумства, обважнілий.
І вишкір вовчий...
Боже, Боже, Боже!
Як тяжко я перед тобою грішна!
Залиш хоч жаль мені...

13 січня 1945